

Από τα μέσα του περασμένου αιώνα και μέχρι σήμερα η κριτική της αλόγιστης ανάπτυξης διαμόρφωσε μια μαζική ευαισθησία εναντίον της καταστροφής και υπέρ της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Αυτό λίγοι πια αμφισβάζουν ότι είναι ένα καλό σημάδι των καιρών. Ωστόσο, επειδή ουδέν καλό αμιγές κακού δεν άργησαν να εμφανιστούν και τα **αγκάθια του καλού**. Δογματισμοί, στερεότυπα, ιδεοληπτικές εμμονές, αδόκητες και αδόκιμες χρήσεις θεωριών και πρακτικών τείνουν να **σκιιάσουν την αλήθεια** στη **Δημόσια Οικολογία**, δοκιμάζοντας σκληρά τη σχέση της με την επιστήμη της Οικολογίας, ακόμη και με τον ορθό λόγο. Συχνά, πολιτικές ηγεσίες, γραφειοκρατικές υπηρεσίες, μη κυβερνητικές οργανώσεις, εκπαιδευτικοί και απλοί ζηλωτές και ιδίως τα ΜΜΕ διεκδικούν ενεργό ρόλο ακραιφνών υπερασπιστών του περιβάλλοντος προβάλλοντας, για πρόσκαιρα πολιτικά οφέλη, ό,τι αντιλαμβάνονται οι ίδιοι(ες) σαν οικολογία. Αυτή η στάση, εκτός της αδυναμίας να αντιμετωπίσει κρίσιμα περιβαλλοντικά προβλήματα, δεν κατανοεί τη συμβολή του ελεύθερου διαλόγου για τις διαρκώς αναθεωρούμενες κατακτήσεις αλλά και τα ανοικτά ερωτήματα της δυναμικής εξέλιξης επιστημών, όπως η Οικολογία, η Διαχείριση του Περιβάλλοντος και η Βιοηθική, στην υπέρβαση της κρίσης των δημοκρατικών θεσμών που ταλανίζει την εποχή μας.

Στον παρόντα τόμο έξι Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, γνωστοί και για τις δημόσιες παρεμβάσεις τους, επιλέγουν πολυσυζητημένα θέματα όπως η Βιοποικιλότητα, η Κλιματική Αλλαγή και η Βιοηθική για να αποδείξουν ότι αυτή η απόκλιση ανάμεσα στην Επιστημονική και τη Δημόσια Οικολογία συνιστά ένα μεγάλο πολιτικό και, εν τέλει, πολιτιστικό πρόβλημα για την Ελλάδα και τον κόσμο. Απώτερος στόχος τους η ενθάρρυνση μιας Κριτικής Οικολογίας στη δημόσια σφαίρα.